

LBRIS

We know
books

Michael Wildt
Katrin Himmler

HEINRICH HIMMLER

Corespondența cu soția sa
1927-1945

Scrisorile unui criminal de război
redactate și comentate de
Michael Wildt și Katrin Himmler

editura rao

Heinrich Himmler. Corespondența cu soția sa (1927-1945) / Michael Wildt și
Katrin Himmler; trad.: Graal Soft SRL. - București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-915-8

I. Himmler, Katrin
II. Graal Soft SRL (București) (trad.)

821.112.2-6=135.1
94(430)''19'' Himmler, H.

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL WILDT / KATRIN HIMMLER
Himmler d'après sa correspondance avec sa femme, 1927-1945
Copyright © Plon 2014
Toate drepturile rezervate

Traducere:
Graal Soft

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-915-8

Cuprins

Introducere	7
Despre această ediție	24
Mulțumiri	26
Scrisori dintre anii 1927-1928	29
Scrisori dintre anii 1928-1933	107
Scrisori dintre anii 1933-1939	177
Scrisori dintre anii 1939-1945	203
Epilog - Anii de după război	317
Anexă	
Surse inedite	323
Publicații	325
Prescurtări	350
Glosar de persoane	353

LBRIS

We know
books

Scrisori dintre anii 1927–1928

„[...] vom ține departe de casa noastră,
de cetatea noastră, tot ce e murdar.“

Heinrich Himmler
15 februarie 1928

În vara anului 1924, Heinrich Himmler și-a găsit în sfârșit o slujbă, după îndelungate căutări – în NSDAP, care, pe vremea, aceea era interzisă. Funcționarul-șef de partid, Gregor Strasser, care deținea o farmacie la Landshut, fusese ales în luna mai deputat în parlamentul bavarez pentru Blocul Popular, o organizație național-socialistă, iar în decembrie chiar în Reichstag. Deoarece acum nu mai avea timp să organizeze partidul din Bavaria de Jos, tânărul Heinrich a preluat conducerea locală a acestuia.

În august 1924, îi scria unui cunoscut despre noua sa activitate: „Am îngrozitor de mult de lucru, pentru că trebuie să conduc și să extind organizarea din întreaga Bavarie de Jos, și anume în toate direcțiile. Nici nu intră în discuție să fac ceva pentru mine, să răspund la timp la vreo scrisoare. Munca de organizare, pe care o conduc de unul singur îmi place și ar fi o muncă frumoasă dacă ai putea pregăti victoria apropiată sau lupta iminentă pentru eliberare, dar așa este o muncă plină de renunțări pentru noi, cei din Partidul Popular, este o muncă ce nu va da roade în viitorul apropiat, lucrăm cu conștiința că roadele acestei munci se vor vedea abia peste ani, iar activitatea noastră de azi este o cauză poate pierdută pe moment.“

Cauza nu era una chiar atât de pierdută. În luna mai, Blocul Popular din Bavaria avea 17,4 procente din voturi, la fel de multe ca social-democrații, iar la alegerile din Reichstag, extrema dreaptă reușise să câștige un procent de voturi peste medie. În decembrie 1924, Adolf Hitler a fost eliberat din închisoare¹, iar în februarie 1925 a înființat din nou NSDAP, chiar dacă lui îi era interzis pentru alte câteva luni să mai țină discursuri – în Bavaria această interdicție a durat chiar până în martie 1927, iar în Prusia până în noiembrie 1928.

¹ După încercarea nereușită de puci de la München, Hitler a fost condamnat în februarie 1924 la închisoare pe cinci ani, însă în decembrie 1924 a fost eliberat înainte de termen.

Acum era sarcina lui Himmler să îi conducă pe cei aproximativ 1 000 de membri de partid din Bavaria de Jos, organizați în 25 de grupuri locale, în nou-înființatul NSDAP, lucru nu lipsit de dificultate, deoarece trebuiau rescrise carnetele de partid, trebuia organizată contribuția de membru etc.

Asta însemna și că Himmler era mai mult pe drumuri prin Bavaria de Jos, vizitând grupurile locale, ținând discursuri și rezolvând problemele organizatorice de la fața locului. Numai între noiembrie 1925 și mai 1926 a ținut discursuri la 27 de evenimente din Bavaria și încă 20 în deplasare în Westfalen, Hamburg, Mecklenburg, Schleswig-Holstein și altele. Prin călătoriile sale neobosite, Himmler nu se deosebea de alți funcționari de partid. Și Joseph Goebbels a fost între anii 1925–1926 mereu pe drumuri, pentru a ține discursuri în multe localități din Reichul german și pentru a pune pe picioare grupurile locale național-socialiste. Printre altele, Goebbels a ajuns în aprilie 1926 și în Bavaria, pentru a ține discursuri. „După-amiaza cu Himmler, la Landshut“, nota Goebbels pe 13 aprilie în jurnalul său. „Himmler: un individ bun, foarte inteligent. Îmi place.“

La adunarea parlamentară națională a NSDAP de la Weimar din iulie 1926, Gregor Strasser a fost numit șeful cu propaganda al Reichului, iar Himmler l-a urmat din nou: a devenit șeful adjunct însărcinat cu propaganda al Reichului, s-a mutat la centrala partidului din München, devenind în același timp comandantul adjunct al Bavariei de Jos. Dacă până atunci răspunsese în special de Bavaria, acum câmpul său de activitate se lărgise, cuprinzând întreaga Germanie. Deoarece Gregor Strasser era extrem de ocupat, în calitate sa de deputat a Reichstagului și de membru important al partidului, lui Heinrich Himmler îi revenea munca zilnică legată de propagandă. Trebuia să se asigure că materialul de propagandă era expedit, ținea legătura cu grupurile locale și trebuia mai ales să coordoneze activitatea celor însărcinați cu discursurile în întregul Reich. Prin aceasta lui Himmler îi revenea un rol important în aparatul de partid, deoarece pe de o parte el decidea ce grup local avea privilegiul de a asculta un discurs al lui Hitler, iar pe de alta, era în legătură strânsă cu acesta pentru

discuta cu el data discursurilor. Cu toate că ulterior Himmler a fost prezentat ca un funcționar șters al partidului, acesta se aflase de fapt în centrul de putere al NSDAP și era în relații foarte bune cu „șeful“, cum era numit Hitler, nu doar în scrisorile lui Himmler.

În călătoriile sale, Himmler a citit, printre altele, *Mein Kampf*, care pe atunci apărea în două volume: primul volum era mai degrabă o autobiografie stilizată a lui Hitler și fusese publicat în 1925, al doilea volum cuprindea programul politic al național-socialiștilor și apăruse în 1927. Himmler își cumpăraseră primul volum imediat după publicare, în iulie 1925, și începuse de îndată să îl citească, după cum o dovedesc notițele de pe margine; întrerupsese însă lectura și o reluase abia în februarie 1927, după cum indică o notă din *lista de lecturi* a lui Himmler. „Sunt aici foarte multe adevăruri“, nota el. „Primele capitole despre propria tinerețe au câteva puncte slabe.“ Poate acesta fusese și motivul pentru care întrerupsese lectura. Himmler a cumpărat și al doilea volum imediat după apariție. Pe 17 decembrie 1927 ajunsese la sfârșitul capitolului al treilea, iar pe 19 decembrie, când se afla deja de o zi la Marga la Berlin, ajunsese la sfârșitul capitolului al optulea – ceea ce demonstrează posibilitatea ca și Marga să fi citit în acest timp din *Mein Kampf*.

Ceea ce îl interesa pe Himmler cel mai mult – dacă ținem seama de pasajele marcate și de sublinierile pe text – erau în primul rând ideile lui Hitler despre „sănătatea poporului“ și despre rasism. Subliniase fraza: „A le impune sifiliticilor să nu poată procrea urmași sifilitici înseamnă a da dovadă de o judecată foarte limpede: acesta este actul cel mai umanitar, atunci când este aplicat metodic, ce poate fi îndeplinit față de omenire.“⁴¹ Și nota pe margine: „lex Zwickau“.

Prin această notă, Himmler făcea o trimitere la inițiativa medicului din Zwickau, Gustav Emil Boeters, care în anii '20 solicitase, pe atunci fără succes, o lege care să prevadă sterilizarea forțată, lege promulgată apoi în iulie 1933 de către Hitler. Pe marginea avertismentului vehement al

⁴¹ *Mein Kampf (Lupta mea)*, Editura Pacifica, București, 1993, pag. 178

lui Hitler privind „încrucșarea raselor”¹ și al pericolului pe care aceste „produse amestecate”² l-ar reprezenta pentru „puritatea rasei”³, Himmler nota: „există posibilitatea de a corecta acest amestec”. Iar solicitarea lui Hitler privind „recunoașterea sângelui”, deci a „unei baze conform rasei în general”, și „pentru membri individuali din comunitatea poporului”⁴, care ar trebui evaluați diferit, în funcție de „apartenența lor rasială”⁵, Himmler comenta prin întrebarea: „de aici vor fi trase consecințe?”

Himmler a evidențiat și programul lui Hitler de a orienta întreaga educație astfel încât fiecărui tânăr german „să i se insuflă convingerea că este în mod necesar superior celorlalți. Tânărul german trebuie să își recâștige, în puterea trupului său și în dibăcia sa, credința privind caracterul invincibil al poporului său”⁶. Himmler nota în legătură cu acest subiect: „educația SS și SA”.

În continuare, Himmler a călătorit mult, atât în Bavaria, cât și în întreaga Germanie. În ianuarie 1927 a ținut discursuri în Turingia, unde urmau să aibă loc alegerile parlamentare locale, în februarie în Westfalen, în aprilie în regiunea Ruhr. În mai a fost la Mecklenburg și în Saxonia, în iunie în Germania de Nord, în iulie la Viena. Într-una dintre aceste călătorii, în septembrie 1927, a cunoscut-o în tren, pe drumul de întoarcere, pe Marga Siegroth, născută Boden.⁷

¹ *idem*, pag. 301

² *ibidem*

³ *ibidem*

⁴ *Mein Kampf (Lupta mea)*, Editura Pacifica, București, 1993, pag. 312

⁵ *idem*

⁶ *Mein Kampf (Lupta mea)*, Editura Pacifica, București, 1993, pag. 290

⁷ Faptul că Heinrich și Marga s-au cunoscut pe 18 septembrie 1927 în trenul care mergea de la Berchtesgaden la München reiese doar din scrisorile lor mai târziu (în special din scrisoarea lui Himmler de pe 26 decembrie 1927: „(...) atunci în tren te-am considerat imediat o ființă foarte energică”, iar pe 10 ianuarie 1928 când apăra „mișcarea” în fața Margăi, pentru că dacă nu ar fi fost „mișcarea”, „nu m-aș fi dus pe acel 18 septembrie la Berchtesgaden”. Faptul că întâlnirea din tren nu a avut loc în drum spre Berchtesgaden, ci spre München, reiese doar din cartea poștală trimisă de Marga pe 19 septembrie 1927, care are ștampila poștei din München și în care îl informează pe Heinrich că s-a cazat în hotelul Viena (din München).

Marga Siegroth, născută Boden, petrecuse un concediu de o săptămână la Berchtesgaden și a rămas încă o săptămână la München, înainte de a se întoarce la Berlin. Trecuse deja printr-o căsnicie eșuată, care durase aproximativ din 1920 până în 1923. Despre primul ei soț, pe nume Siegroth, nu se știe nimic. Tatăl ei, Hans Boden, fost proprietar de terenuri la Goncerzewo (Goncarzewy) de lângă Bromberg (Bydgoszcz), din Pomerania, cumpărase pentru Marga în toamna anului 1923, în punctul culminant al inflației, pentru un împrumut de 1 000 de dolari aur, acțiuni la o „clinică particulară pentru femei” la Berlin. Clinica se afla într-o casă de pe Münchner Straße 49, din cartierul burghez Schöneberg, unde Marga a locuit și a lucrat de atunci ca asistentă medicală. Fără îndoială că i-a trezit interesul lui Heinrich Himmler nu doar cu ochii ei albaștri și cu părul blond, ci și prin meseria ei, mai ales că ea lucrase în timpul Primului Război Mondial ca asistentă medicală la Crucea Roșie, în ochii lui Himmler o funcție ideală pentru o femeie. Cel doi au discutat în scrisorile lor ulterioare în repetate rânduri despre război și au luat atitudine față de acest subiect, ca de exemplu atunci când Marga scria: „Sunt obișnuită de pe front să scriu fără să stau la masă” (22 decembrie 1927).

Ca asistentă-șefă într-o clinică particulară, Marga ducea o viață independentă, destul de plăcută, cu puține ore de lucru pe zi, avea slujnică personală, iar bucătăreasa de la clinică îi gătea. După-amiaza și seara îi rămânea timp pentru cumpărături în oraș și pentru activități culturale împreună cu apropiații. Cu toate acestea, Marga nu pare să fi fost fericită cu acea viață. Deși contractul de muncă ar mai fi fost valabil până în aprilie 1929, Marga se gândise în repetate rânduri să renunțe prematur la activitatea ei din clinica particulară sau să schimbe clinica. Un motiv important pare să fi fost faptul că nu se înțelegea cu medicii de acolo: „Dacă nu ar fi medicii ăștia imposibili”, se plânge ea deseori. Este posibil ca Marga să fi considerat munca în clinică mai degrabă ca pe o soluție temporară după eșuarea primei căsnici, mai ales pentru că pe atunci statutul unei femei divorțate nu era unul de invidiat. Este adevărat că era asigurată din punct de

vedere financiar, însă în curând urma să renunțe de bunăvoie la slujbă, pentru a doua ei căsnicie.

Marga Siegroth nu doar că ocolea relațiile sociale, ci „îi era groază” de aproape tot ce îi deranja liniștea zilnică și rutina. Contactele cu alți oameni însemnau pentru ea, după cum se va dovedi și mai târziu, aproape întotdeauna „necazuri” și „dezamăgiri”. Disprețul ei față de oameni („mai există și tot felul de alți indivizi”, scrisoarea din 4 noiembrie 1927) împreună cu pretențiile extrem de mari de la oameni și cu propria rigiditate și amabilitatea redusă față de ceilalți au dus la răcirea ulterioară a contactului ei cu familia lui Himmler, care inițial o primise cu bunăvoință, contact care a ajuns să se limiteze la vizite rare și formale.

Scepticismul ei față de oameni în general și față de bărbați în special este o temă de discuție în special în primele lor scrisori, în care Heinrich Himmler își exprima în mod repetat dorința ca Marga să renunțe la rezerva față de el. Ei îi vine greu să aibă încredere în el, deoarece, după cum spune chiar ea, își pierduse „mai ales încrederea în sinceritatea și corectitudinea bărbatului față de femeie” (scrisoarea din 26 noiembrie 1927).

În timpul călătoriei lor cu trenul, care a durat în jur de trei ore, cei doi au avut fără îndoială ocazia să își dea seama ce îi deosebea mentalitatea prusacă versus cea bavareză, confesiunea protestantă versus cea catolică, faptul că Marga nu era doar femeie divorțată, ci și cu șapte ani mai în vârstă decât Heinrich. Pe de altă parte, erau de acord nu doar în ceea ce privește atitudinea de respingere a democrației din la Weimar și a evreilor („adunătura”), ci aveau și interese comune. După cum o demonstrează jurnalele sale, Heinrich visase ca student la agricultură să se ocupe cândva de o bucată de teren, împreună cu „o fată dragă”. Odată cu Marga, acest vis s-a trezit la viață pentru că deși în acel moment ea trăia cu plăcere într-un mare oraș, știa mult mai multe despre viața la țară decât el – și mai multe decât ar fi putut ști oricare altă fată de familie bună. Marga crescuse într-o gospodărie la țară și avea experiență practică la cultivarea fructelor și legumelor

precum și la creșterea animalelor; știa nu doar să conserve alimentele pentru iarnă, ci și să sape răzoarele și chiar să taie porcul. În plus, ca asistentă-șefă știa să facă și contabilitatea – pe lângă perspectiva îmbucurătoare pentru Himmler că Marga se putea ocupa de sănătatea lui subredă. Și Marga s-a arătat în curând entuziasmată de ideea de a se muta iar la țară și de a-și clădi acolo o nouă existență cu noul ei soț.

Se pare că cei doi s-au înțeles de la început atât de bine, încât Marga l-a informat pe Heinrich chiar în ziua următoare, printr-o carte poștală (cu o imagine reprezentând Berchtesgaden), unde anume locuia ea în München, respectiv în hotelul Viena, situat chiar la gara centrală, pentru a-și da întâlnire cu el. În timpul unei plimbări lungi de-a lungul râului Isar au ieșit la iveală primele divergențe dintre ei („drumul pe care ne-am certat”, 25 decembrie 1927). Ambii au vorbit mai târziu în repetate rânduri despre certurile lor de la început. Astfel, scria Himmler odată: „Știi, noi ne-am certat în primele zile și nu mai suntem nevoiți să o facem cât om trăi” (13 februarie 1928), iar Marga confirmă: „Și eu cred că ai dreptate, ne-am certat la început cât pentru o viață întreagă. Fiecare frază a fost ceartă și îndoială” (14 februarie 1928).

19 septembrie 1927¹

Domnului
Heinrich Himmler
Astronom
München
Barerstr. 44/ II

M-am cazat la hotelul Stadt Wien.
Salutări călduroase
M. Siegroth

¹ Această vedere poartă ștampila orașului München.

Primele scrisori ale lui Himmler s-au pierdut, însă în caietul său de corespondență este menționat faptul că pe 26 septembrie 1927 a scris prima scrisoare către Marga Siegroth („M.S.“). După data scrisorilor Margăi, el își nota cu scris de mână, la fel ca în cazul restului corespondenței, data primirii. Aceasta este indicată de către editorii în paranteze rotunde; toate celelalte paranteze rotunde din scrisori îi aparțin lui Heinrich Himmler și Margăi Siegroth, observațiile editorilor se află în paranteze drepte și cu italice.

Berlin V.[est] 30. 29 septembrie 1927
(Mü.[nchen] 4 octombrie 1927, ora 9)

Dragă domnule Himmler!

Vă mulțumesc pentru rândurile frumoase, care m-au găsit într-o dispoziție mai puțin bună, deoarece am găsit aici mai multe necazuri decât m-aș fi așteptat. Vreau și trebuie să închei această poveste. Dar este greu să începi încă o dată de la început; cu toate acestea o voi face.

Cum vă merge? Cum stați cu sănătatea? Ce fac muștarul, oțetul, ceapa etc.?

Ați mai fost la cafeneaua „bună“? Dacă da, scrieți-mi, vă rog.

Salutați din partea mea cinematograful în aer liber. (Tot zeflemea!) Aștept scrisoarea promisă. Sunt pretențioasă ca întotdeauna, nu-i așa?

V-am citit scrierile cu mare interes. Pe care să vi le trimit înapoi? Cartea roșie, așa este?

Vremea este minunată. Iar la M.[ünchen] ploua atât de des.

Cu drag, a voastră

doamnă M. Siegroth

Berlin V.[est] 30. 16 octombrie 1927
Münchnerstrasse 49

Dragă domnule Himmler!

Astăzi este prima zi liniștită și am savurat-o. În rest doar muncă și nervi. Cum vă merge? Sigur aveți mult de lucru, cum stați cu sănătatea? Dar ce putem, asta vrem, iar ce vrem, asta putem.

Mi-am repetat lucrul ăsta de atâtea ori, când credeam că nu mai merge.

Ce frumoasă trebuie să fie acum vremea acolo. Călătoriți mult?

Când veniți la Berlin?

În rest îmi merge bine.

Calde salutări

M. Siegroth

Berlin 2 noiembrie 1927
(Mü. 4 noiembrie 1927, ora 24)

Dragă domnule Himmler.

În sfârșit am terminat încheierea de lună și vreau să vă mulțumesc pentru rândurile și ziarele pe care mi le-ați trimis. Cele din urmă se pot cumpăra și la B.[erlin] și am făcut-o, de aceea vă rog să îmi trimiteți unele de la München. Le-am citit și pe cele de la Weimar.

În ceea ce privește scrisoarea dumneavoastră, voi tăcea, că de rău sigur nu am râs. „Nu ar trebui să fim mereu buni și cuminiți.“ Minunate lucruri vă mai propuneți. Stomacul vi se răzbună pentru neplăcerile cauzate iar și iar. Lucru de înțeles, pentru că dreptatea se află de partea lui.

Muncim ca să ne plătim impozitele, cel puțin o bucurie avem: impozitele!

Am citit cartea lui Ludendorff despre francmasoni. Cartea îi critică pe evrei, mie mi se pare că faptele grăiesc de la sine, la ce